

“MÜSLÜMANLAR” dergisinin çocuk ilâvesidir.

Sayı
2
2020

BİZİM HOCA

Selâmün Aleyküm Arkadaşlar!
Sizin hocanız var mı? Hoca mı?...
Evet, hoca...
Camideki hoca mı?
Evet, camideki hoca, ama sizin hoca...
Var, var... Hoca camide...

Hele şükür ki, sizin hocanız camide... Çünkü bizim hocayı camide de göremiyoruz Cuma günü dışında... Camiye kendisinden başka gelen olmadığı için canı sıkılmış, duvarlar onu sıkarmış... Camide yapacak işi de kalmamış... Bir "hayırsever" de camimize "ezanmatik" hediye etti. Beş vakitte İstanbul ağzıyla öyle güzel ezan okuyor ki, değme keyfine gitsin... Zaten bizim hoca camide yalnız olunca canı namaz kılmak istemiyormuş, cemaatle kılmak hoşuna gidiyormuş. Eh, o da yok... Kur'ân okumayı zaten pek beceremiyormuş, cenaze ve mevlitte okunan sureler dışında... Onlar da bizim mushaflarda yok sanki... Herhâlde bizim hocanın mushafı özel olsa gerek! Camide kitap da okuyamazmış. Kitabı açtı mı hemen uyku bastırmış... O yüzden camide durmak yerine bizim hoca evinde durup televizyonda dizi izliyormuş... Ya da geçenlerde ilk defa tabutta camiye gelen birinin cenazesinden sonra 700 levaya satın aldığı telefonunda "layk" yapıp "emoji" gönderiyormuş... Eh, evde yenge hanımın zırlıtısından canı sıkılınca da gidip kısmetini denemek için bir piyango "fişi" salıyor ya da "evrofutbol" oynuyormuş. Bakarsın talih kuşu konuverir omuzuna... Konmuş da... Yakında telefonu değiştirirse şaşmayın...

Bizim hocaya daldım gitti... Ya sizde hoca var mı?

Bizim hoca mübarek adam! Bir kere beş vakitte camide ezanı okuyor, Cumartesi Pazar demiyor... Mahallemizde birkaç gıcık adam var onları bile sabah namazı vaktinde rahatsız ediyor... Ayrıca bizim hoca teşkilâtı kurmuş, sabah namazından sonra gelen 3-5 cemaatiyle birer okkalı kahve içip yeni doğan güne şükrederek muhabbet ediyorlar. Ara sıra babam bile sabah namazına gitmeye başladı. Bizim hoca öğle namazından önce yaşlı kadınlarla Yasin okuyup dua ediyor, bazen de mevlit okuyorlarmış... Ben görmedim, ama babaannem öyle dedi. Biz de arkadaşlarla bazen okul sonrası camiye gidip bizim hocayla ders okuyor, sohbet ediyoruz, hatta bazen ödevlerimizi yapmamıza yardımcı oluyor. Geçen gün cami odasında hep beraber "Hazreti Yusuf" filmi izledik. Bir de her gittiğimizde Başmüftülüğün yayınladığı "40 Hadis 40 Çizgi" kitabından bir hadis okuyor, resmin benzerini çiziyor ve yorumluyoruz. Hafta sonlarında bizim hocayla Kur'ân da okuyoruz, ben en son Zeytin suresini ezberledim...

Zeytin mi?

Evet... Yok, yok, karıştırdım... Tin suresini... Neyse, hadi bana eyvallah... Bizim hocayla ormanda üşüyen ve aç kalan kuşlara yardım etmeye gideceğiz...

HİLÂL

İrtibat için: hilal.dergi@abv.bg

Dergimizin kapağındaki resim:
Fatme Arnautska, Blagoevgrad Bölge Müftülüğü,
"Caminin Hayatımdaki Yeri" yarışmasında
19-25 yaş grubunda 1. yeri kazanmıştır.

CAMİNİN BAŞKANI

İMAM

Namazı camide kılan Kenan ve babasını evde güzel bir sürpriz bekliyordu. Anne Halime Hanım, eve gelir gelmez onlara tatlı ikram etti. Kenan, babasının kucağında tatlı yerken yine bir soru sordu:

- Namazın başkanı amcanın ismi ne? Hani hepimiz onun yaptıklarını yapıyoruz ya, işte o amca...

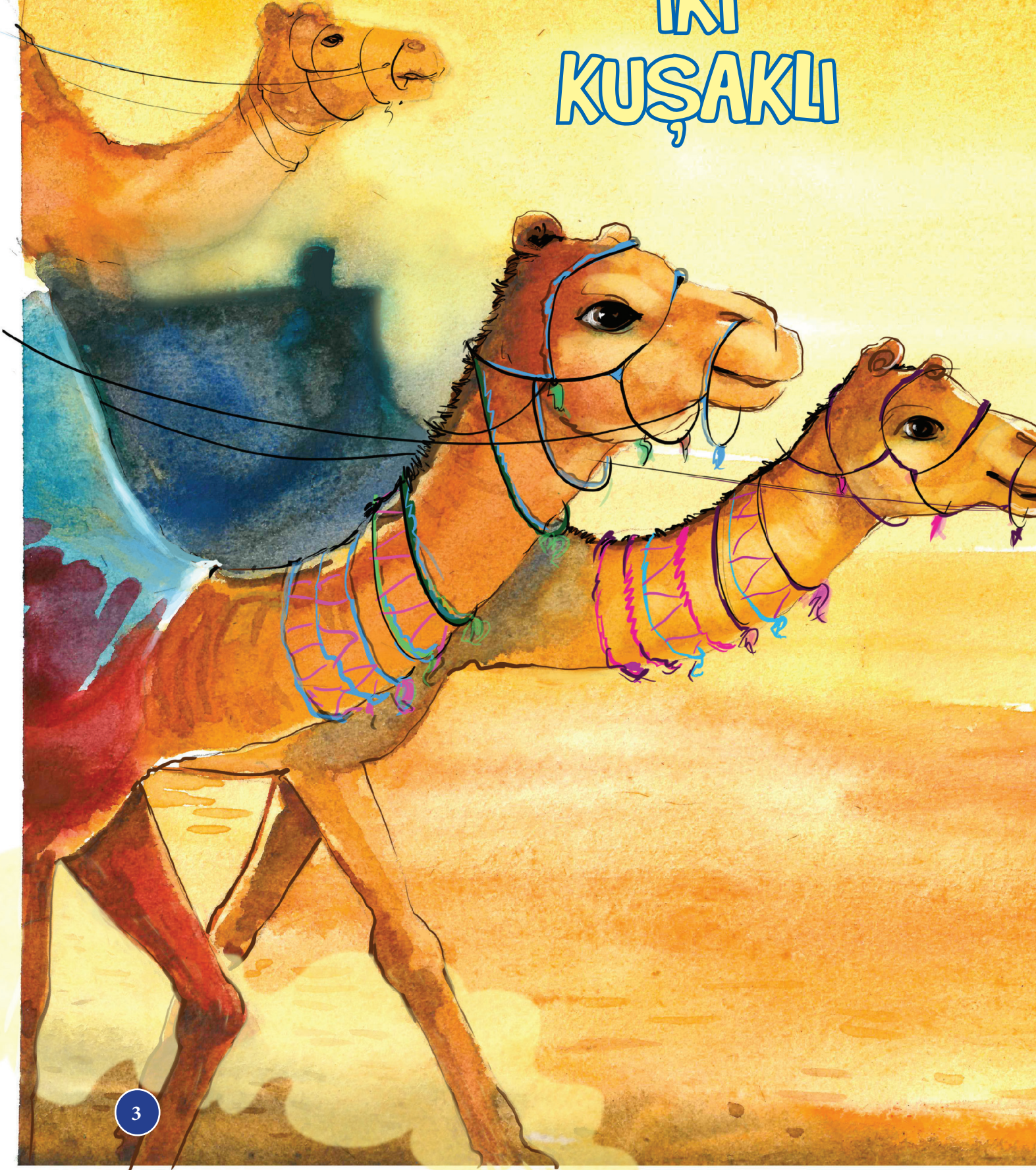
Muhsin Bey sesli bir şekilde güldü:

- Namazın başkanı mı? Evladım o amcaya namazın başkanı demezler, imam derler. İmam, namazda en önde duran ve namaz kıldırılan kimseye verilen isimdir. İmamlar camide görev yaparlar ve günde beş defa insanlara namaz kıldırıp dinî sohbetlerde bulunurlar. Ayrıca biz, o ne yaparsa yapıyor değiliz. Onun yaptıkları daha önce belli olan namaz hareketleridir. Ama ilk önce o yapar, biz arkasından yaparız.

Muhsin Bey, bir yandan gülmeye hâlâ devam ediyordu. Ama oğluna yeni bir şey öğretmenin mutluluğu da yüzünden fazlasıyla seziliyordu.

iki KUŞAKLI

Esmâ, deriden torbalara azıkları yerleştirmişti. Sağlam kırbalara da su doldurmuştu. Derken gece vakti Peygamber Efendimiz (s.a.s.) eve geldi. Hemen çıkmaları gerekiyordu.

Esmâ, torba ve kırbaların ağızlarını bağlamak için ip aradı ama bulamadı. Bu sırada babasının gözleri, Esmâ'nın belindeki değerli kuşağa takıldı. Onu kızına özel olarak almıştı. Zaman çok kısıtlıydı. Hazreti Ebû Bekir:

- Kızım! Belindeki kuşağı çıkarıp ikiye böl. Birisiyle azık torbalarını, diğeriyle su kaplarını bağla, dedi. Esmâ, çok sevdiği kuşağını, herşeyden daha çok sevdiği Efendimiz (s.a.s.) için derhâl çıkardı. Kuşağını ikiye böldü ve kapların ağızlarını bağlamaya başladı. Bunu o kadar zevkle yapıyordu ki, tavırlarıyla: "Değil kuşağımı, canımı da yoluna vermeye hazırım yâ Rasûlâllah!" diyordu sanki. Bundan son derece memnun olan İki Cihan Güneşi Efendimiz (s.a.s.) Esmâ'ya şöyle dua etti:

- Allah cennette bu kuşağın yerine sana iki kuşak versin!

Esmâ bu iltifat ve dua karşısında o kadar duygulandı ki, yanaklarından sevinç gözyaşları süzüldü. Esmâ'nın bu fedakârlığını bütün sahâbîler duymuştu. O ânın hatırasına Esmâ "Zâtü'n-nitâkayn" (iki kuşaklı) diye anıldı.

Hazreti Ebû Bekir ve Rasûlullah aleyhissalâtü vesselâm gece karanlığında yola koyulup Sevr Dağı'na çıktılar.

Sabaha doğru suikastçıların yanına gelen biri:

- Siz burada neyi bekliyorsunuz? diye sordu. Onlar:

- Muhammed'i bekliyoruz, dediler. Adam:

- Muhammed çoktan gitti, dedi.

Hemen içeriye baktılar. Birisi yatakta uyuyordu: "İşte Muhammed! Abasının içinde uyuyor!" dediler. Hazreti Ali hiçbir şeyden habersiz gibi yataktan kalkar kalkmaz üzerine yürüdüler. Karşılarındaki Hazreti Ali'yi bulunca çok şaşırıldılar:

- Amcanın oğlu nerede?

- Bilmiyorum!..

Hızlarını alamayan suikastçılar, Hazreti Ali'yi tartakladılar. Bir süre hapsettikten sonra serbest bıraktılar.

Ecdadımın Dilinden

طوغرىنىڭ ياردىمچىسى اللّٰه

هر شىئىڭ صاحى اللّٰه. اللّٰهك بر اسمى ده حقدىر. و الله
طوغرىدىر و طوغرى اولانلىرى سور. اللّٰهك ياردىم ايتدىگنه
كىمسە غالب كلەمز. بز اللّٰهى سور، اوڭا كوگىرسەك؛ او دە
بىزى يالڭىز بىراقمايلاقدر.

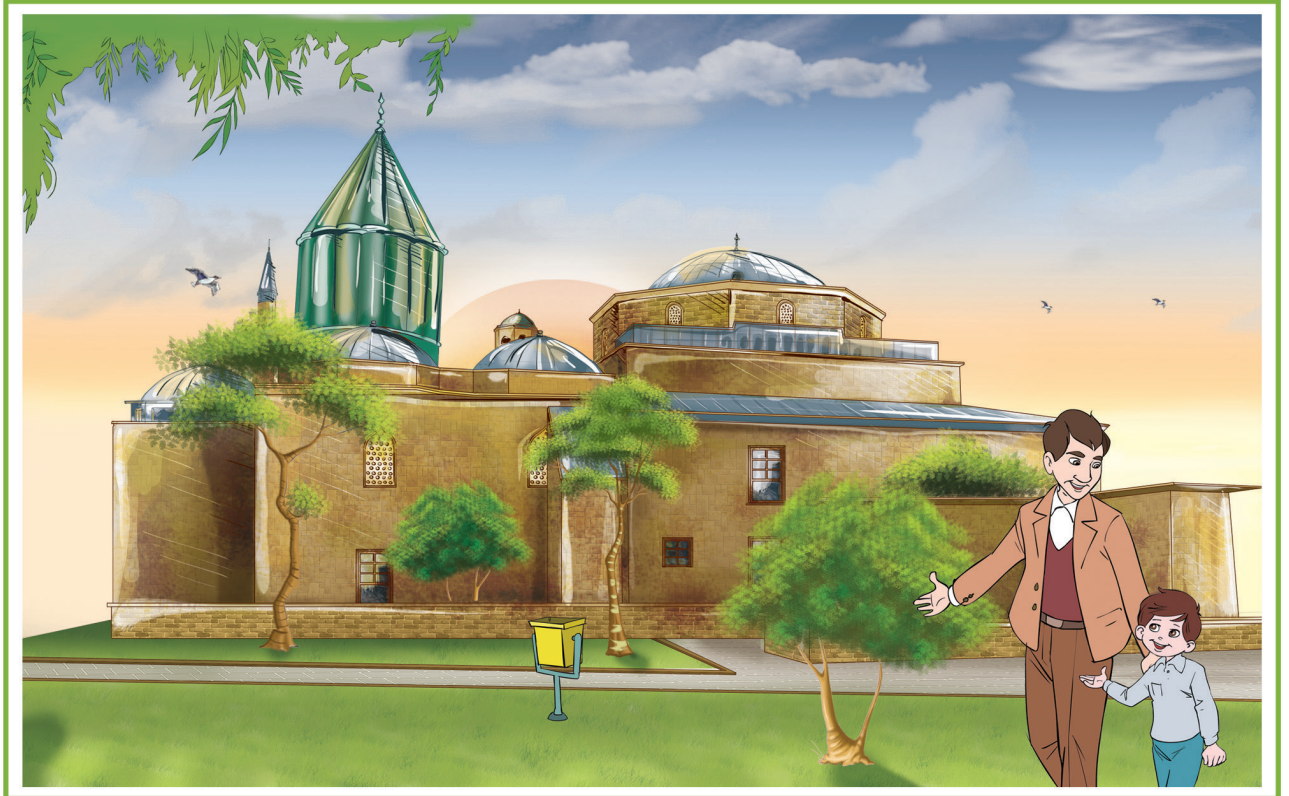
DOĞRUNUN YARDIMCISI ALLAHTIR

Herşeyin sahibi Allaktır. Allah'ın bir ismi de de Hak'tır. Ve Allah doğrudur ve doğru olanları sever. Allah'ın yardım ettiğine kimse galip gelemes. Biz Allah'ı sever, O'na güvenirsek; O da bizi yalnız bırakmayacaktır.

5 FARKI BULALIM

Aşağıdaki resimde, Mevlana Türbesi'ni ziyarete giden baba ve oğlunu görüyorsunuz. Haydi, iki resim arasındaki **beş** farkı bulalım.

CELİL YUNUS YENİKÖYLÜ

(1945)

Dobruca diyarının verimli topraklarının yetiştirdiği değerlerimizden biri, çocuklara hitaben yazdığı şiirleriyle tanınan Celil Yunus'tur. Kıymetli şairimiz 1945 yılında Silistre ili Emirköy (Suhodol)'da dünyaya gelmiştir. İlk eğitimini köyünde aldıktan sonra Razgrad Türk Pedagoji Okulunda öğrenimini sürdürmüş ve oradan mezun olmuştur. Ardından köyünde öğretmenliğe başlamış ve 1989 yılına kadar çocuklarla içli dışlı olarak "mualimlik" etmiştir.

Bulgaristan Türklerini bulgarlaştırma çabalarının zirve yaptığı 1985 yılında Roman Tutuklama Kampında alıkonan şair, 1989 göçünde Anavatanın bağrına sığınarak Eskişehir'e yerleşmiştir. Orada da yaklaşık 20 yıl öğretmenlik yaptıktan sonra 2010 yılında emekli olmuştur.

Hayatını öğretmen olarak geçiren şairin ilk şiirleri çocuklara hasredilen *Filiz gazetesinde* yayınlanmıştır. Çocuklarla haşır neşir olma sonucunda onların dünyalarına girmeyi başaran şair, kalemini hep çocuk şiirleri alanında oynatmıştır. Bu çabalarının ürünü olarak "Yağ Yağ Yağmur" adlı eseri 2000 yılında basılmıştır. Güzel çocuk şiirleri Türkiye'de ödüllere lâyık görülmüş olan şairimiz Eskişehir'de yaşamaya ve şiir yazmaya devam ediyor.

YAĞSAYDI

Hava döndü dolaştı
Çok uğraştı mübarek
Yağsaydı, dedi çiftçi
Bir an önce yağsaydı

Kan ter içinde ışır
Uğraşır günü bütün
Gülseydi, dedi kız
Yüzü gözü gülseydi

Başımız hoş çok şükür
Çok şükür Yaradan'a
Olsaydı, dedi eşi
Bir bereket olsaydı

YAĞ YAĞ YAĞMUR

Yağ yağ yağmurum yağ yağ
Çim yeşersin çayırda
Seni ister bahçe bağ
Kurt kuş kırdı bayırda

Yağ yağ yağmurum yağ yağ
Nimetini bize sun
El ver yetiş dünyaya
Yunsun arınsın yunsun

Yağ yağ yağmurum yağ yağ
Çocuk çiçek ağaç çim
Olan güzellik var ya
Boy versin biçim biçim

KAYNAK

- Yıllar boyu akarsın
Suyuna kim tat verir?

- Suyumun tadı varsın
Hoş etsin sizi bir bir!

- Ne çok insanlar gelir,
Suyundan içip gider?

- İyi insanlar bilir,
Unutmaz hiç, şükreder.

- Soğuk suyunu nerden
Alıp verirsin bize?

- Bu topraktan, bu yerden
Ömür ilâcı size!

CAMİNİN HAYATIMDAKI YERİ

Sizlere caminin hayatımızdaki yerinden ve öneminden bahsetmek istiyorum. Onlara sadece ibadet yeri olarak bakmamalıyız. Camide bir araya toplanıyoruz. Müslümanları bir yere getiren, birleştiren bir semboldür, simge ve mühürdür cami. Sadece tuğla ve taştan olan bir yapı değildir. Camiler bize birlik ve beraberlik duygusu yaşatır. Bizim Müslüman-Türk kimliğimizi canlı tutar. Camiler Müslümanları her türlü kötülüklerden korur.

Camiler yeryüzünde Allah'ın evleridir. Oralarda her türlü iyilik ve güzellikler, Allah, din, peygamber, Kur'an, insana saygı, ezan, namaz sevgisi, ana-babaya, komşuya, akrabaya ve öğretmene itaat öğretilir. Camilerde aynı safta omuz omuza, diz dize namaz kılıyoruz, tıpkı tesbihin boncukları gibi. Orada birlik ve beraberliği, kardeşliği, hoşgörüyü, paylaşmayı ve yardımlaşmayı öğreniyoruz. Camilerimizde yapılan Kur'an kursları, vaaz ve nasihatlerden insan olmayı öğreniyoruz. Camiler, biz Müslüman-Türk çocuklarının eğitimi için çok önemlidir.

Onlar bizimle ruh ve hayat bulur. Biz de camilerde abdest alıp temizleniyoruz, namazı kılıp mutlu oluyoruz ve Rabbimize dua edip rahatlıyoruz. Şehitlerimize ve sevdiğimizimize dua ediyoruz. Camide huzuru buluyoruz. Orada Allahın huzuruna durup kendimizi Ona yakın hissediyoruz.

Camide dinimizi, haram ve helâli, imanı, abdesti, namazı ve İslâm ahlâkını öğreniyoruz. Böylece camide Müslüman-Türk kimliğimizi koruyabiliyoruz. Biz çocuklar, camilerin en güzel süsüyüz. O sevinçli seslerimizle, o neşeli gülüşlerimizle camilerin küçük melek orduları olmalıyız. Camilerimiz, çocuklarla dolup taşmalı, şenlenmeli, hayat ve ruh bulmalıdır.

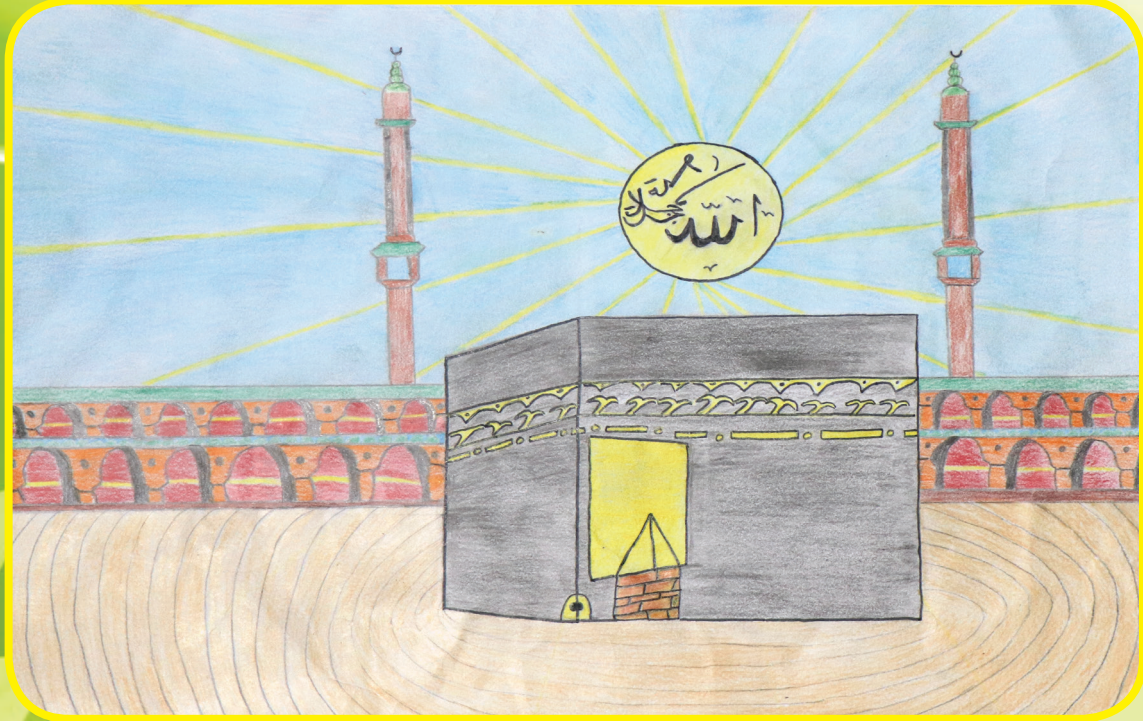
Yazımı ecdadımızın şu önemli sözleriyle bitiriyorum: "Siz saf tutarken, çocuk sesleri duymuyorsanız, geleceğinizden endişe duyun. Çocuk camiyle, cami çocukla buluştuğu zaman, geleceğimizden emin oluruz."

Alper Rasim OSMAN
Sofya

CAMİNİN HAYATIMDAKİ YERİ

Alev Ahmedova, Tırговиşte Bölge Müftülüğü,
7-13 yaş grubunda birinciliği kazanmıştır.

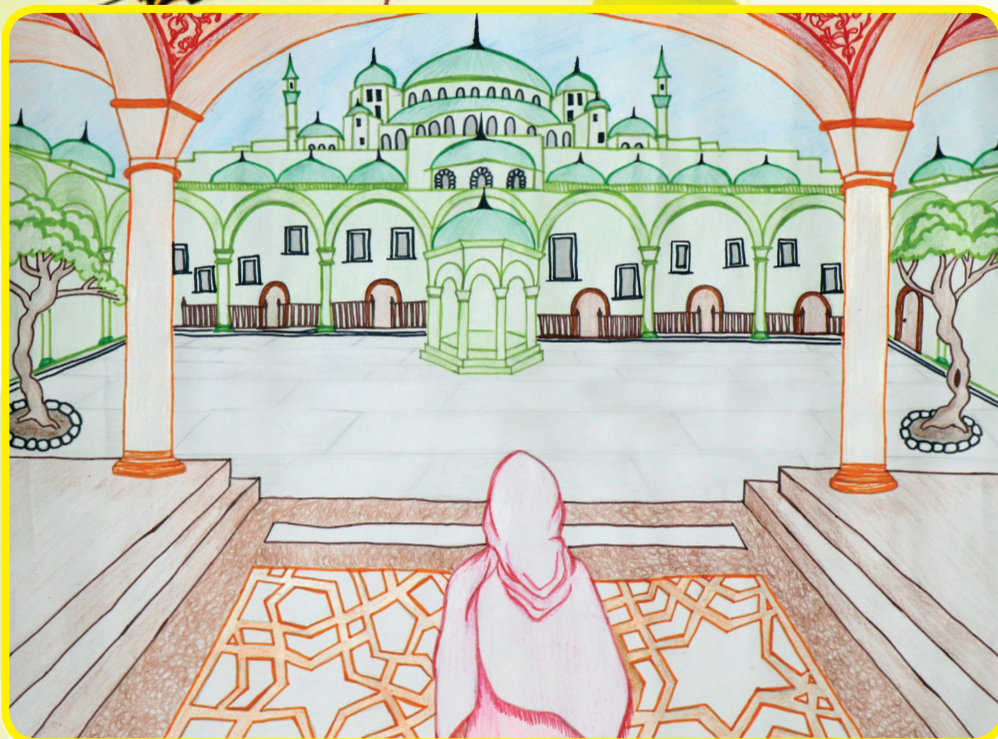

Amir Bozov, Smolyan Bölge Müftülüğü,
7-13 yaş grubunda üçüncülüğü kazanmıştır.

ДЖАМИЯТА В МОЯ ЖИВОТ

Джими Стефанов, РМ-Плевен,
1 място, категория 14-18 години

Магдалена Боиклиева, РМ-Смолян, 2 място,
категория 14-18 години

Хавва Муса Арнауд, РМ-София
участва в конкурса
„Джамията в моя живот“,
7-13 г. - първо място

АЛЛАХ

Аз съм само на 11. За някои вече съм голяма, за други все още съм малко момиче. Малка или голяма, и аз не знам, но вече виждам, че животът не е само розов. Той е изпълнен с радости и болка, с трудности и изпитания. И се питам: как ли ще оцелея? Как ще се справя с всичко това? Как ще живея?

И в един миг разбираш своята безпомощност и ти е нужна помощ - помощта на Аллах, за да се отдадеш на познанието Му.

Домът на Аллах е мястото, където душата ти намира спокойствие и сърцето ти се успокоява. В Дома на Аллах усещаш топлина и виждаш светлината!

Човекът, който притежава прозорливост, наблюдавайки творенията на Аллах, любувайки се на великолепната Вселена, не може да не почувства, че това е неговият път.

Това е неговият живот! Само тук - в джамиите, той разбира безкрайната сила и мощ на Аллах.

Но дали ние сме достойни да получим подкрепата на Всевишния?

Всеки един от нас трябва да се вгледа в себе си, търсейки отговора. Дали няма пропаст между повелите на исляма, значението му и това, което четем и слушаме, и положението, в което се намираме в действителност? Нека започнем със себе си! Нека търсим помощта на Аллах с търпение и молитва!

В Дома на Аллах човекът поема тайнственото си вечно пътешествие към ахирета. И присъединявайки се към онзи, който прави седже, може да достигне до Твореца, търсейки Неговата милост и опрощение.

Само това е пътят, който установява връзка между разума, слуха, зрението, езика и сърцето и води към Аллах Теаля.

Тайните и мъдростите, които се намират в Него, са рахмет, способен да размекне даже и камъка и да го превърне в сърце, по-меко от рохкава пръст.

И колкото и голям да изглежда този свят, за Създателя той е само една пращинка. Волята на Аллах го движи: понякога го издига, понякога го снижава, понякога го изгражда, понякога го превръща в развалина, понякога го превръща в цъфтяща розова градина, а понякога - в обрасло с тръни стърнище.

И нека да не бъдем човеци, изпаднали в светския водовъртеж, а да се хванем здраво за въжето на Аллах и да се впуснем в кеврана на безсмъртните, за да постигнем вечно щастие и спасение, изразявайки любовта си към Аллах!

Затова изпращам своето послание към всички братя и сестри:

Бързайте! Посетете Домовете на Аллах, за да изпитате тайнствеността на:

„Само на Теб служим и Теб за подкрепа зовем“.

Пътешествие УНГАРИЯ

Цимбал
Националният ни музикален инструмент е цимбалът, който има около четири хиляди годишна история. Цимбалът произхожда от Средна Азия и прилича на сантур или канун.

Гюл Баба
Гюл Баба е виден човек, който дошъл по времето на султан Сюлейман Законодателя. Той винаги имал роза (гюл) на главата си, затова е назван с това име. В столицата ни Будапеща се намира тюрбето на Гюл Баба, както и негов паметник.

Верижният мост на Сечени

Градовете Буда и Пеща са разделени от река Дунав. Градът Будапеща се оформил със съединяването на двата града от двете страни на реката. Верижният мост свързва двата бряга.

Подгответе се, тръгваме на пътешествие! В света има много интересни места, които трябва да се видят! В това пътешествие ще ходим до едно от най-древните населени места в Централна Европа, а именно Унгария.

Официалният ни език е унгарският. От София до нашата столица Будапеща се пътува със самолет за около час и половина.

Кубче на Рубик и химикалка

Кубчето на Рубик, което е вид игра за събиране на едноцветните квадратчета на една страна, както и химикалката са изобретени от унгарски учени.

Да поиграем ли на угроискола?

Нашата „угроискола“ прилича на вашата игра на асфалта „дама“. Разликата между тях е, че при нас се чертае като охлюв. Във всяка кутия се пише цифра и се напредва с подскоци. Играчът хвърля камъчето и улучената кутийка става негова цел. Отсрещният играч не стъпва в тази кутия. Играчът е длъжен с един подскок да стигне до камъчето. Ако не може да направи това, трябва да напредва, стъпвайки във всяка начертана кутийка.

ГАДНЯР

В един летен ден децата си играеха край реката. Сред тях имаше едно момче на име Гаффар. Тъй като измъчваше животните, децата го наричаха Гадняр. Гаффар искаше да играят нова и по-жива игра, но не харесваше нито едно от предложенията.

Заедно с неколцина приятели, които мислеха като него, се дръпна настрана. Водиха някакъв разговор помежду си, след което съобщиха, че са открили една весела игра.

Другите деца също бяха заинтригувани от новата игра.

Гаффар и приятелите му неусетно и подмолно се доближиха до Али, който отскоро живееше в града и не можеше да плува. Изведнъж, хващайки го за ръцете и краката, го хвърлиха в реката. Али, който направо се паникьоса, запляска с ръце по водата, но не можа да изплува. Започна да потъва и после да се показва на повърхността. Докато Али викаше „Помощ!“ и се мъчеше, Гаффар и приятелите му се смееха силно.

Едно от децата бързо започна да се съблича. Това беше Исмаил. Той беше смел, затова единствено той можеше да се противопостави на Гаффар. Исмаил не можа да издържи на случващото се с Али и затова реагира незабавно - скочи в реката. За две минути се случи скачането му във водата и изкарването на Али до брега.

Останалите деца поздравиха Али. Един човек, който минаваше оттам, стана свидетел на случилото се. Човекът, който беше добре облечен и с благо лице, погали Исмаил по главата и му каза:

- Чедо, ти изпълни повелята на любимия ни Пейгамбер, Аллах да е доволен от теб. Мухаммед (с.а.с.) в един хадис е казал:

المُسلِمُ أخُو المُسلِمِ لَا يَظْلِمُهُ وَلَا
يُسَلِّمُهُ

رواه البخاري

„Мюсюлманинът е брат на мюсюлманина. Той не му вреди и не го оставя да му вредят“ (Бухари, Мезалим, 3).

ЕТИЧНИ ПРАВИЛА ЗА ОТНОШЕНИЕТО НИ КЪМ НАШИТЕ УЧИТЕЛИ

Селямун алейкум, малки приятели,
Вече знаете, че най-важното нещо в религията ни е науката, нали? С нея човек открива своя Създател; прави открития, с които цивилизацията напредва; чрез нея улеснява живота си на тази планета... Всевишния Аллах споменава с похвала учените и казва: „Нима са равни онези, които знаят, и онези, които не знаят? Поучават се само разумните хора“. А любимият ни Пратеник (с.а.с.) е казал: „Учените са наследници на пейгамберите, които не наследяват злато и сребро, а наследяват наука...“.

Оттук разбираме колко е важно мястото на учените хора в обществото и че трябва да се отнасяме с уважение към тях, като спазваме определени етични правила, като например:

Да ги обичаме и уважаваме. Хазрети Али е казал: „Който ме научи дори на буква, готов съм да му слугувам цял живот!“.

Нашият учител е онзи, който ни подготвя за живота пред нас, затова трябва

да го слушаме и почитаме както в класната стая, така и на улицата, в джамията и т.н...

Да се отнасяме към нашите учители и ходжи така, както се отнасяме към родителите си. Предвид това е казано, че е позволено да се целуват ръцете им, така както се прави при родителите.

Да знаем, че ние не отдаваме почит само на личността им, а и на науката, която те притежават. И колкото повече ги почитаме, толкова повече ще научим от тях...

Да ставаме на крака, когато те минават покрай нас или влизат на определено място.

Да им отстъпваме мястото си, когато няма къде да седнат.

Да не говорим лошо за тях и да не позволяваме на хората да го правят.

Да говорим за тях с уважение и да пазим техния авторитет в обществото.

И да не забравяме, че най-голямото уважение към тях е следването на техния път в науката...

Есма беше сложила яденето в кожени торби. Беше напълнила и здравите мехове с вода. По едно време привечер Пейгамбера (с.а.с.) пристигна у тях. Трябваше да излязат и да тръгнат веднага. Есма потърси въже, за да завърже торбите и меховете, но не намери. В това време очите на баща ѝ се спряха върху ценния пояс на кръста ѝ. Той го беше взел специално за дъщеря си. Но времето им беше ограничено, затова Хазрети Ебу Бекир каза:

- Дъще! Свали пояса от кръста си и го раздели на две. С едната част вържи торбите с ядене, а с другата - меховете с вода.

Есма веднага свали любимия си пояс, за да го даде на нашия Пратеник (с.а.с.), когото обичаше повече от всичко друго. Раздели го на две и започна да връзва торбите. Правеше го с такова голямо удоволствие, сякаш казваше: „Готова съм да дам не само пояса си, но и живота си по твоя път, о, Пратенико на Аллах!“.

Расулюллах (с.а.с), който беше много доволен от това, направи следната дуа за Есма:

- В дженнета Аллах да те дари с два пояса заради този пояс.

Есма беше толкова трогната от комплиментата и молитвата, че по бузите ѝ се стекоха сълзи от радост. Всички сахабии бяха чули за постъпката на Есма. За спомен от този момент нарекоха Есма „Затун-нитакан“ (Притежателката на два пояса).

Хазрети Ебу Бекир и Пратеника (с.а.с.) тръгнаха привечер на път и се изкачиха на планината Севр. Сутринта един мъж, минавайки покрай убийците, които чакаха на пусия пред дома на Аллаховия Пратеник, ги попита:

- Какво чакате тук?

А те отговориха:

- Чакаме Мухаммед.

Мъжът рече:

- Мухаммед си тръгна отдавна.

Веднага погледнаха вътре. Някой спеше в леглото.

- Ето го Мухаммед. Спи на мястото си.

След като Хазрети Али стана от леглото, ужким не знаейки нищо, те тръгнаха към него. Много се учудиха, като видяха Хазрети Али срещу себе си.

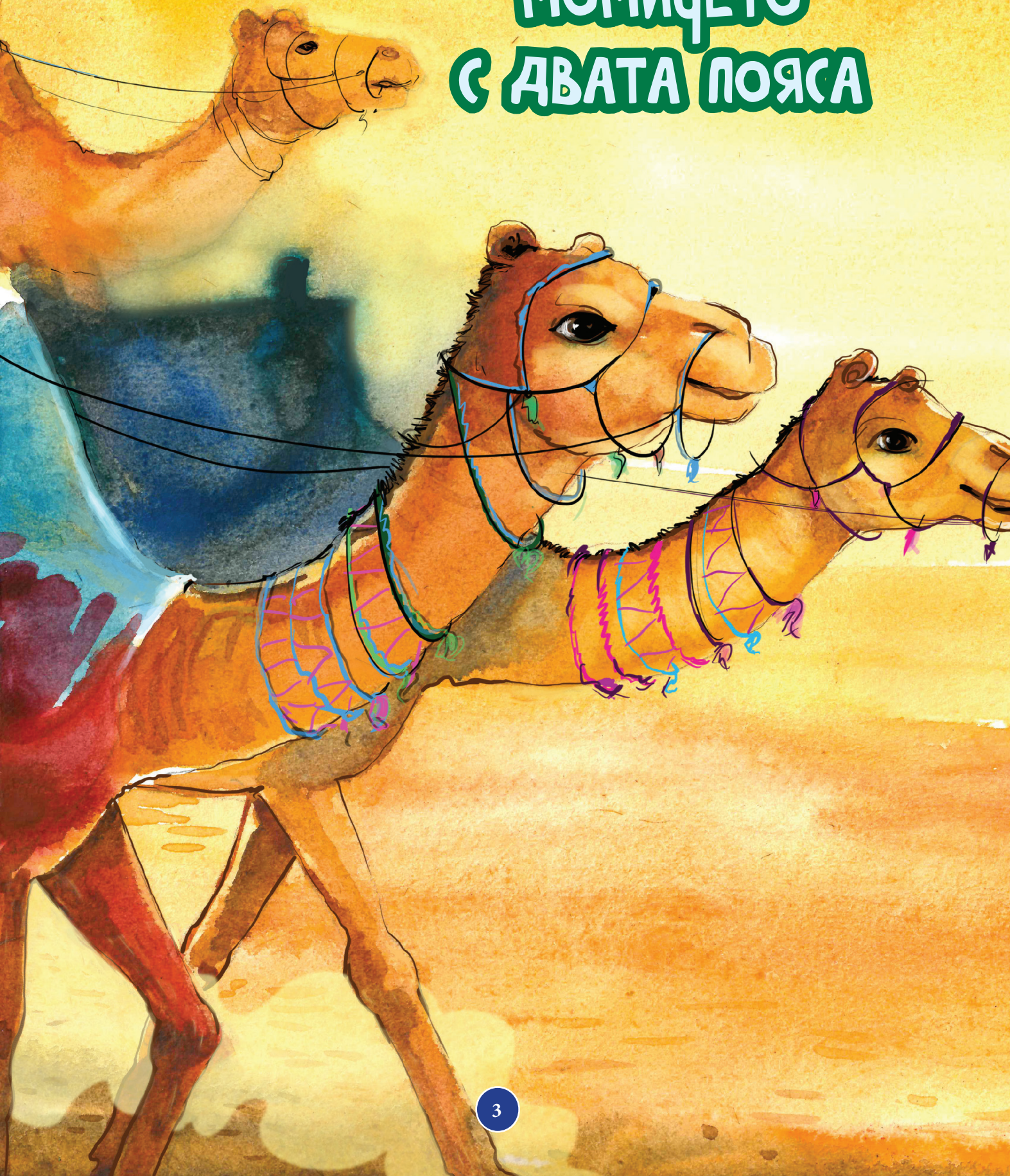
- Къде е чичовият ти син?

- Не знам!

Платените убийци набиха Хазрети Али. След като го задържаха за известно време, го освободиха.

Вейсел Аккая

МОМИЦЕТО С ДВАТА ПОЯСА

ИМАМЪТ

Кенан и баща му изпълниха намаза в джамията, а у дома ги чакаше приятна изненада. Майката на Кенан, Халиме ханъм, веднага след като се върнаха от намаза, им предложи десерт. Кенан седна до баща си и докато си похапваше от сладкиша, попита:

- Как се казва чичото, който беше председател на намаза? Нали всички изпълнявахме това, което той правеше, за този чичко питам...

Мухсин бей се засмя с глас:

- Председател на намаза ли? Чедо, този чичко не е председател на намаза, а е имам. Имамът е човекът, който по време на намаза стои най-отпред и ръководи изпълнението му. Имамите служат в джамията и пет пъти на ден ръководят изпълнението на молитвата намаз, изнасят религиозни беседи. Освен това ние не копираме неговите действия. Това, което той прави, са движенията на намаза. Обаче първо той ги извършва, а ние правим същото след него.

Мухсин бей продължаваше да се усмихва, а на лицето му беше изписана радостта от това, че може да предаде нещо ново на сина си.

НАШИЯТ ХОДЖА

Селямун алейкум, скъпи приятели!

- Имате ли си ходжа?
- Ходжа ли?...
- Да, ходжа!
- Джамийски ходжа ли?
- Да, джамийски, ваш ходжа...
- Да, имаме си, ходжата в джамията...
- Ашколсун, значи вашият ходжа е в

джамията... То нашият ходжа не се вясва в джамията освен в петъците. Скучаел в джамията поради липса на джемаат, стените го притискали... Нямало и какво да прави там... Един „добър човек“ подарил „езанматик“ за джамията ни, който автоматично чете езана, като му дойде времето. И то с хубав истанбулски макам... И без това на нашия ходжа не му се кланял намазът, когато е сам-самичък, харесвало му да се кланя само с джемаат. Ала такъв няма... Той не можел да чете и Корана както трябва, освен сурите, които се четат на дженазе и мевлид... Но и те като че ли не са от нашия мусхаф... Може би мусхафът на нашия ходжа е нещо специално! Той в джамията не можел да чете и книги. Отворел ли някоя страница, веднага заспивал... Затова нашият ходжа, вместо в джамията, си стои вкъщи и гледа сериалите по телевизията. Или пък поставя „лайкове“ 📱 и изпраща „емотикони“ 😊 по новия си телефон за 700 лева, който си купил след погребението на един човек, дошъл един-единствен път в джамията, и то на табут 😞... Е, понякога нашият ходжа, омръзне ли му вкъщи, отива я да пусне някой фиш, я да си изтърка билетче или да зачеркне нещо за еврофутбол. Па може да улучи нещо... Та и улучил... Скоро ако си смени телефона, няма да се учудя!

Аз се впуснах в историята на нашия ходжа... А вашият ходжа?

- Да, имаме, нашият ходжа е човек-мелякике! На петте вакита е в джамията и чете езана. Дори всяка сутрин „обезпокоява“ някои опаки хора, които живеят в съседство с джамията. Освен това нашият ходжа си е курдисал тертипа и всяка сутрин след намаза си пият по едно кафе каймаклия с неколцината от джемаата, прославят Аллах за новия ден и си правят моабета. Дори баща ми започна да

ходи от време на време за сабах намаз... Нашият ходжа преди пладнина събира възрастните жени, за да четат Ясин и да правят дуа, а понякога пеят мевлид. Не съм видял, но баба ми разказва за това. А аз заедно с приятели след училище отивам в джамията. С нашия ходжа учим, беседваме, дори понякога ни помага за домашните. Предишния ден в джамийската стая заедно гледахме филма „Хазрети Юсуф“. Освен това, всеки път когато ходим в джамията, с нашия ходжа

четем и обсъждаме по една дуа от книгката „99 дуички, отправени от детските ръчички“, която е издадена от Главно мюфтийство. През уикенда с нашия ходжа четем Коран. Аз последно наизустих сура Зехтин...

- Зехтин ли?!

- Да... О, не, не... Обърках нещо. Сура Тин... Хайде, аз тръгвам! С нашия ходжа и приятелите ми ще отидем в гората, за да помогнем и нахраним птичките, които през зимата студуват и гладуват...

ХИЛЯЛ

За връзка: hilal.dergi@abv.bg

Суляя

Б. Бенедетто, 11г., РМ-Монтана, 2-ро място,
в конкурса "Джамията в моя живот"